

Arrest

nr. 236 125 van 28 mei 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 4 november 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 3 oktober 2019 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 28 april 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 mei 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHERS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende onder de naam T.S. op 8 augustus 2003 een asielaanvraag in.

1.2. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken trof op 10 december 2003 een beslissing tot weigering van verblijf (bijlage 26bis). Na beroep trof de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op 4 februari 2004 een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf. Het annulatieberoep bij de Raad van State tegen deze beslissing werd verworpen bij arrest van 6 november 2006.

1.3. Op 7 juli 2005 trof de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

1.4. Verzoeker treedt op 30 september 2005 in Pakistan in het huwelijk met een vrouw met de Litouwse nationaliteit. Hij gebruikt hierbij een andere naam dan bij zijn asielaanvraag, met name A.I.

1.5. Op 10 augustus 2011 dient verzoeker, die ondertussen weer in België verblijft en er samenwoont met zowel zijn toenmalige Pakistaanse echtgenote als de Litouwse vrouw met wie hij Pakistan in het huwelijk trad, op naam van A.I. een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.6. Verzoeker wordt op 17 februari 2012 in het bezit gesteld van een F-kaart.

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding trof op 12 augustus 2013 een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden van verzoeker met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

1.8. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding trof op 30 januari 2014 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen bij arrest van 28 oktober 2014 met nr. 132 316.

1.9. Verzoeker diende op 20 januari 2015 een aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van zijn kinderen.

1.10. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging trof op 29 juni 2015 een beslissing tot weigering van verblijf van drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

1.11. Verzoeker werd sedert 12 juni 2015 afgeschreven naar Litouwen.

1.12. Verzoeker werd op 17 januari 2018 bij verstek veroordeeld door de correctionele rechtbank van Brugge uit hoofde van (onder andere) mensenhandel.

1.13. Verzoeker werd op 23 september 2019 in hechtenis genomen in de gevangenis van Antwerpen, tekende verzet aan tegen het verstekvonnis (zie punt 1.14) en diende een verzoek tot invrijheidsstelling in.

1.14. De raadkamer van de correctionele rechtbank van Brugge besliste op 27 september 2019 om verzoeker onder voorwaarden vrij te stellen. Verzoeker werd ter beschikking gesteld van de Dienst Vreemdelingenzaken.

1.15. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de minister), trof op 30 september 2019 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Het verzoekschrift dat verzoeker op 10 oktober 2019 bij faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van deze beslissing, werd verworpen bij arrest nr. 227 551 van 16 oktober 2019

1.16. Op 30 september 2019 kreeg verzoeker tevens een inreisverbod van 3 jaar opgelegd onder de vorm van een bijlage 13sexies. Dit inreisverbod maakt het voorwerp uit van een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, gekend onder het rolnummer 238 841

1.17. Op 3 oktober 2019 legde de verwerende partij opnieuw een inreisverbod op, ditmaal voor acht jaar.

Dit betreft de thans bestreden beslissing. Zij is gemotiveerd als volgt:

"Aan de Heer :
Naam: [A.]
Voornaam: [I.]
Geboortedatum: 02.02.1970
Geboorteplaats: Lahore
Nationaliteit: Pakistan

ALIAS: [T.J.] geboren op 02/02/1970 nationaliteit Pakistan

Wordt een inreisverbod voor 8 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied. Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 03/10/2019 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, vierde lid van de Wet 15/12/1980:

Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van acht jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Artikel 74/13

De betrokkene werd gehoord op 24/09/2019. De betrokkene heeft verklaard sinds 18/09/2019 in België te verblijven. De betrokkene heeft verklaard een partner en 3 kinderen in België te hebben. 2 minderjarige kinderen en zoon die in België studeert. Zijn partner en minderjarige kinderen hebben de Litouwse nationaliteit.

Het begrip "familie- of gezinsleven" in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op het artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM. De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot een beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij dit heeft gedaan

Hier kan nog aan toegevoegd worden dat de voorgehouden gezinsbanden met zijn kinderen niet verbroken worden door zijn verwijdering van het grondgebied. Moderne communicatiemiddelen kunnen betrokkene namelijk in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn kinderen en het gezins- en privéleven met hen verder te onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100)

De betrokkene heeft geen medische problemen vermeld. Betrokkene heeft verklaard niet te willen terugkeren naar Pakistan, omwille van vrees voor zijn leven. De betrokkene heeft op 08/08/2003 een verzoek tot internationale bescherming ingediend in België. Deze aanvraag werd negatief afgesloten op 27/11/2006.

Betrokkene heeft verklaard een Spaanse verblijfvergunning te hebben. Indien betrokkene inderdaad recht heeft op verblijf in Spanje kan betrokkene terugkeren naar Spanje. Betrokkene is ook in het bezit van een Litouwse verblijfsvergunning. Betrokkene werd in 12/06/2015 afgevoerd naar Litouwen. Indien betrokkene recht heeft op verblijf in Litouwen kan betrokkene terugkeren naar Litouwen.

Betrokkene heeft heden geen verzoek tot internationale bescherming ingediend in België. Gezien deze elementen is het art 3 en van het EVRM niet van toepassing.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13..

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan valsheid in geschriften en gebruik, partikulieren, oplichting, rechtsbijstand verkregen door bedrieglijke middelen. Feiten waarvoor hij op 22/12/2005 door de correctionele rechtbank van Brugge werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 1 jaar.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan mensenhandel, tewerkstelling van vreemde arbeiders, als dader of mededaders, als werkgever verzuimd te hebben zich bij de RSZ te laten inschrijven, sociale zekerheid van de arbeiders, feiten waarvoor hij op 17/01/2018 door de correctionele rechtbank van Brugge werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 2 jaar (straf waartegen hij verzet heeft aangetekend – verzet die voorkomt op 09/10/2019).

De in hoofde van beklagde bewezen verklaarde feiten zijn zeer ernstig en getuigen benevens van een gebrek aan normbesef en een totaal oneerlijke ingesteldheid van een toch doorleefd misprijzen voor de menselijke waardigheid.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan onwettig binnekomen en verblijf in het Rijk, feit waarvoor hij op 04/03/2015 door de correctionele rechtbank van Brugge werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 3 maanden. (straf waartegen hij verzet heeft aangetekend- verzet die voorkomt op 09/10/2019).

Gezien de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel.”

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft een synthesesemorie ingediend. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), “doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesemorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft”.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel werpt verzoeker op:

“Schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet

Schending van de materiële motiveringsplicht

Schending van de zorgvuldigheidsplicht

Schending van het redelijkheidsbeginsel

Schending van artikel 8 EVRM”.

Verzoeker betoogt als volgt:

“II.1.1. Verzoekende partij meent dat de thans bestreden beslissing op een flagrante wijze de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht schendt.

Immers, verwerende partij neemt bijna tegelijkertijd (op 30 september 2019 en 3 oktober 2019) 2 verschillende inreisverboden; respectievelijk van 3 jaar en van 8 jaar.

Het is voor verzoekende partij onbegrijpelijk hoe verwerende partij thans meent nogmaals een inreisverbod van 8 jaar te kunnen opleggen. Wordt deze gecumuleerd met het vorig inreisverbod?

Begint het te lopen na het verstrijken van het vorig inreisverbod of lopen deze inreisverboden tegelijkertijd?

Dit zijn uiteraard zeer pertinente bedenkingen gezien de erg grote impact op het leven van verzoekende partij. Immers, verzoekende partij heeft verblijfsrecht in Spanje én in Litouwen geldig tot 2023.

Daarnaast is zij burgerlijk gehuwd met een Litouwse onderdane, mevrouw [A.B.].

Zij hebben samen twee kinderen:

- [A.M.A.A.], geboren op [...] te Antwerpen, met Litouwse nationaliteit en*
- [A.A.A.], geboren op [...] te Antwerpen, met Litouwse nationaliteit.*

Zij verblijven allen in België. Ook haar andere zoon, [U.I.], verblijf op dit ogenblik legaal in België. Een van de voorwaarden van de voorlopige invrijheidstelling van verzoekende partij is ook dat zij bij haar zoon intrekt.

Een beslissing moet in feite en in rechte kenbaar en duidelijk zijn voor de rechtsonderdaan. De thans bestreden beslissing is dat allerminst!

Verzoekende partij meent dat er in haar hoofde geen nieuw inreisverbod kon worden genomen, gezien zij reeds onder een inreisverbod staat van 3 jaar dat noch opgeheven noch opgeschort werd. Indien verwerende partij meende dat zij een nieuw (?) inreisverbod kon nemen van 8 jaar, dan dient zij dat omstandig te motiveren op grond waarvan, wat in casu niet is gebeurd. Verwerende partij zwijgt in alle talen over het inreisverbod van 3 jaar genomen op 30 september 2019...

In haar nota met opmerkingen tracht de verwerende partij te benadrukken dat het huidige inreisverbod op andere feiten zou zijn gestoeld dan dat van 30 september 2019. De verzoekende partij kan deze redenering niet volgen.

Ook het vorige inreisverbod vermeldde reeds de gevangenisstraf waartoe de verzoekende partij ingevolgd het vonnis dd. 17/01/2018 veroordeeld werd.

Er worden nog twee bijkomende feiten vermeldt, doch dit zijn feiten waarvan de verwerende partij ook bij het nemen van het vorig inreisverbod op de hoogte was/had moeten zijn, doch die zij toen kennelijk niet de moeite waard vond om te vermelden.

Ook bij het nemen van het vorige inreisverbod kon de verwerende partij kiezen of zij dit op artikel 74/11, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dan wel op artikel 74/11, §1, vierde lid Vreemdelingenwet stoele. De verwerende partij was vrij in haar keuze.

Er worden thans geen nieuwe elementen aangebracht die dit inreisverbod kunnen verantwoorden.

Verzoekende partij meent dan ook dat de thans bestreden beslissing op flagrante wijze de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsplicht, artikelen 74/11 van het vreemdelingenwet en 8 van het EVRM schendt en dient te worden vernietigd.”

3.2. Onder het kopje, *SUBSIDIAIR: Tweede middel*” werpt verzoeker op:

“Schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet

Schending van de materiële motiveringsplicht

Schending van de zorgvuldigheidsplicht

Schending van het redelijkheidsbeginsel

Schending van artikel 8 EVRM”.

Verzoeker betoogt als volgt:

“II.2.1 Mocht Uw Raad - per impossibile - menen dat verwerende partij een inreisverbod van 8 jaar kon opleggen, wenst verzoekende partij het volgende op te merken.

Artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Art. 74/11.[§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

[De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.]

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

II.2.2. Artikel 74/11, §1 VW stelt aldus dat bij de oplegging van een inreisverbod rekening dient te worden gehouden met de specifieke omstandigheden van elk geval en dat een inreisverbod van meer dan vijfjaar kan worden opgelegd indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Verzoekende partij werd in het verleden inderdaad verschillende malen veroordeeld.

Hiermee werd echter reeds rekening gehouden bij het vorige inreisverbod (dd. 30 september 2019). Aangezien toen een inreisverbod van minder dan vijf jaar werd opgelegd, was dat feit op zich niet afdoende om toepassing te maken van artikel 74/11, §1, lid 4 VW.

Het is voor verzoekende partij een raadsel hoe verwerende partij op grond van exact dezelfde feiten een inreisverbod van 8(!) jaar meent te kunnen opleggen?! Verzoekende partij heeft immers na het opleggen van het inreisverbod van 30 september 2019 - waar rekening gehouden werd met zijn crimineel verleden - geen nieuwe feiten begaan!

De motieven van het bestreden inreisverbod zijn aldus niet legitiem. De materiële motiveringsverplichting werd aldus manifest geschonden.

II.2.3. Er kan aldus worden vastgesteld dat een inreisverbod werd opgelegd van meer dan vijf jaar en kan slechts geconcludeerd worden dat de verwerende partij kennelijk van mening is dat de verzoekende partij op heden wel een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Op welke feiten na 30 september 2019 verwerende partij zich baseert is een raadsel...

II.2.4. Bovendien voorziet artikel 74/11, §1 voorziet maar in de mogelijkheid voor de verwerende partij om een inreisverbod op te leggen en geenszins in een verplichting voor verwerende partij om dit effectief (en ten allen tijde) te doen.

A fortiori geldt dit voor de toepassing van artikel 74/11, §1, vierde lid VW, in de mate dat het al van toepassing zou zijn - quod certe non.

In casu kan de motivering van de bestreden beslissing de toepassing van artikel 74/11, §1, vierde lid VW niet rechtvaardigen. Artikel 74/11, §1, vierde lid VW en het beginsel van de materiële motiveringsverplichting werden flagrant geschonden (strikt genomen zou men in casu eigenlijk tevens van een schending van de formele motiveringsverplichting spreken).

Bovendien heeft geenszins aan dat zij bij het opleggen van de duur van het inreisverbod rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij..

Zij somt wel op dat de verzoekende partij in België een Litouwse partner heeft en 3 kinderen met verblijfsrecht, doch zij meent dat -gelet op de inbreuken op de openbare orde- artikel 8 EVRM niet geschonden werd, aangezien er openbare orde feiten in het geding zouden zijn.

Nochtans moet zij effectief een belangenafweging conform artikel 8 EVRM maken en dit is in casu niet gebeurd.

In tegenstelling tot wat de verwerende partij in haar nota met opmerkingen voorhoudt, is een motivering omtrent “moderne communicatiemiddelen” is geen gedegen motivering. Dit is een standaardmotivering die geenszins ingaat op de concrete situatie van de verzoekende partij.

Ook artikel 74/11, §1 VW vereist dat er rekening wordt gehouden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Artikel 8 EVRM zit hier dus tevens in vervat.

Doordat de verzoekende partij enkel een opsomming geeft van deze specifieke omstandigheden, doch enkel motiveert waarom zij er GEEN rekening mee houdt, houdt zij er ook geen rekening mee. Artikel 74/11, §1 VW en ook artikel 8 EVRM vereisen nochtans dat zij er WEL rekening mee houdt.

II.2.5. Het is bijgevolg ten overvloede duidelijk dat het thans opgelegde inreisverbod op niet pertinente (leest: niet draagkrachtige) wijze werd gemotiveerd en dus een schending vormt van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet en artikel 8 EVRM.

Het middel is ernstig en gegrond.”

3.3. Gelet op hun onderlinge samenhang worden beide middelen samen behandeld.

3.4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de gemachtigde van de minister de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de minister bij het nemen van een beslissing minstens moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.5. Kernbetoog van verzoeker ter ondersteuning van zijn middelen is dat de verwerende partij “bijna tegelijkertijd” twee verschillende inreisverboden oplegt, namelijk eerst een inreisverbod van drie jaar en daarna één van acht jaar. Hij is van oordeel dat aangezien het eerste inreisverbod niet werd opgeheven en evenmin werd opgeschort, de verwerende partij geen nieuw inreisverbod kon opleggen, minstens niet zonder het eerste inreisverbod van drie jaar totaal te negeren.

3.6. In de nota ontwikkelt de verwerende partij op dit vlak het volgende verweer:

“De verwerende partij heeft de eer om vooreerst te duiden dat het inreisverbod van 30.09.2019 (duur van 3 jaar) en het inreisverbod van 03.10.2019 (duur van 8 jaar) naast elkaar bestaan, en dus ingaan op hetzelfde ogenblik, zonder dat deze gecumuleerd worden. Het is dus niet zo dat er de facto een inreisverbod van 11 jaar zou gelden (bijvoorbeeld 3 jaar + 8 jaar).

Bijgevolg heeft de verzoekende partij enkel en alleen belang bij het aanvechten van het inreisverbod van 3 jaar (beslissing van 30.09.2019 – procedure met rolnummer 238.823) indien de thans bestreden beslissing zou vernietigd worden.

De verwerende partij wenst te vervolgen dat er wel degelijk een onderscheid is tussen het inreisverbod van 3 jaar en dat van 8 jaar.

Vooreerst wat de wettelijke grondslag betreft: het inreisverbod van 3 jaar is gebaseerd op artikel 74/11, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, terwijl het inreisverbod van 8 jaar is gebaseerd op artikel 74/11, § 1, vierde lid.

Het thans bestreden inreisverbod is aldus gebaseerd op het motief dat verzoeker een ernstige bedreiging vormt voor de openbare of de nationale veiligheid.

Niet alleen wordt er in thans bestreden beslissing verwezen naar de feiten waarvoor verzoeker op 17.01.2018 door de correctionele rechtbank van Brugge werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 3 maanden, maar bijkomend wordt er thans ook gemotiveerd over de feiten waarvoor verzoeker op 22.12.2005 door de correctionele rechtbank werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 1 jaar, met name valsheid in geschriften en oplichting.

Daarnaast wordt in de thans bestreden beslissing ook gewezen op het feit dat verzoeker zich schuldig heeft gemaakt aan onwettig binnenkomen in het Rijk, feiten waarvoor hij op 04.03.2015 bij verstek veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 3 maanden (straf waartegen hij verzet heeft aangetekend - verzet dat voorkwam op 09.10.2019).

Aangezien er in het inreisverbod van 3 jaar dd. 30.09.2019 niet met alle feiten rekening werd gehouden waarvoor verzoeker strafrechtelijk veroordeeld werd, is het niet kennelijk onredelijk dat er op 03.10.2019 een nieuw inreisverbod werd genomen, ditmaal waarin wel alle strafrechtelijke inbreuken van verzoeker in kaart werden gebracht, waardoor de wettelijke grondslag van de bestreden beslissing kon verlegd worden naar artikel 74/11, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet.

De kritiek van verzoeker dat “op grond van exact dezelfde feiten” twee verschillende inreisverboden werden opgelegd, is dan ook, gelet op het bovenstaande, niet correct”.

3.7. Op 30 september 2019 legt de verwerende partij een inreisverbod van drie jaar op. Drie dagen later, op 3 oktober 2019 treft de verwerende partij een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod van acht jaar. Door het treffen van de bestreden beslissing is het eerdere inreisverbod van drie jaar impliciet doch zeker ingetrokken. Wanneer de overheid, zonder daartoe gedwongen te zijn, op grond van een nieuw onderzoek een nieuwe beslissing neemt, moet zij worden geacht haar eerste beslissing impliciet te hebben ingetrokken en te hebben vervangen door die nieuwe beslissing, die een nieuwe uiting van haar wil uitmaakt (cf. RvS 25 juni 2009, nr. 194.637). Het staat de verwerende partij vrij om, ter gelegenheid van het treffen van een nieuwe beslissing tot verwijdering, een nieuw inreisverbod op te leggen “waarin alle strafrechtelijke inbreuken van verzoeker in kaart worden gebracht”, “waardoor de wettelijke grondslag van de bestreden beslissing kon verlegd worden naar artikel 74/11, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet”, doch het eerdere inreisverbod van drie jaar kan niet blijven bestaan naast het nieuwe inreisverbod. Van verzoeker kan niet worden verwacht dat als hij het land vrijwillig of gedwongen verlaat, hij tegelijkertijd drie jaar en acht jaar dient weg te blijven van het Schengengebied. De verwerende partij stelt voorts zelf in haar nota dat de inreisverboden niet gecumuleerd kunnen worden: “Het is dus niet zo dat er de facto een inreisverbod van 11 jaar zou gelden (bijvoorbeeld 3 jaar + 8 jaar)”. De Raad ziet dan ook niet in hoe ze naast elkaar kunnen bestaan, ook al hebben ze een verschillende feitelijke en wettelijke grondslag alsook verschillende duurtijden. De verwerende partij kan dan ook niet worden gevolgd wanneer ze in haar nota opwerpt: “De verwerende partij heeft de eer om vooreerst te duiden dat het inreisverbod van 30.09.2019 (duur van 3 jaar) en het inreisverbod van 03.10.2019 (duur van 8 jaar) naast elkaar bestaan, en dus ingaan op hetzelfde ogenblik, zonder dat deze gecumuleerd worden.”

3.8. De Raad kan het dan ook niet kennelijk onredelijk of onzorgvuldig of foutief achten dat de verwerende partij, ondanks het bestaan van een eerder inreisverbod van drie jaar, een nieuw inreisverbod van acht jaar oplegt, dit door – in tegenstelling tot bij het eerdere inreisverbod – alle strafrechtelijke inbreuken van verzoeker in kaart te brengen. Het eerder opgelegde inreisverbod van drie jaar dient dan wel, zoals gezegd, te worden beschouwd als zijnde impliciet ingetrokken. Ter terechtzitting gedraagt de verwerende partij zich op dit punt naar de wijsheid van de Raad, nadat ze werd gewezen op de inhoud van haar nota, zoals weergegeven in punt 3.7.

3.9. Tweede punt van kritiek van verzoeker is dat de verwerende partij “op grond van exact dezelfde feiten” een inreisverbod van acht jaar oplegt, daar waar ze eerder een inreisverbod van drie jaar heeft opgelegd. Verzoeker benadrukt dat hij na het inreisverbod van drie jaar geen nieuwe feiten begaan heeft.

3.10. De verwerende partij stelt in haar nota: “Niet alleen wordt er in thans bestreden beslissing verwezen naar de feiten waarvoor verzoeker op 17.01.2018 door de correctionele rechtbank van Brugge

werd veroordeeld tot een definitieve gevangenisstraf van 3 maanden, maar bijkomend wordt er thans ook gemotiveerd over de feiten waarvoor verzoeker op 22.12.2005 door de correctionele rechtbank werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 1 jaar, met name valsheid in geschriften en oplichting.”

3.11. In het thans bestreden inreisverbod wordt verwezen naar twee correctionele veroordelingen, één van 22 december 2005 en één van 17 januari 2018. Hiernaar werd niet verwezen in het vorige inreisverbod van drie jaar. Het betreft weliswaar feiten die dateren van voor het opleggen van het eerste inreisverbod van drie jaar, maar ze werden hierin niet vermeld en dus kan verzoeker niet worden gevolgd in zijn betoog dat het thans bestreden inreisverbod op grond van exact dezelfde feiten wordt opgelegd als het eerder inreisverbod. Zoals reeds gezegd staat het de verwerende partij om *“alle strafrechtelijke inbreuken van verzoeker in kaart [te brengen],”* *“waardoor de wettelijke grondslag van de bestreden beslissing kon verlegd worden naar artikel 74/11, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet”*. Het eerdere inreisverbod van drie jaar dient dan wel, zoals gezegd, te worden beschouwd als zijnde impliciet ingetrokken.

3.12. Derde punt van kritiek van verzoeker is dat artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet voorziet in de mogelijkheid om een inreisverbod op te leggen maar geenszins een verplichting inhoudt. Verzoeker betoogt, *“A fortiori geldt dit voor de toepassing van artikel 74/11, §1, vierde lid VW, in de mate dat het al van toepassing zou zijn - quod certe non.”*

3.13. Artikel 74/11, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

3.14. In dit verband dient de verwerende partij te duiden waarom verzoeker wordt geacht een ernstige bedreiging te vormen voor de openbare orde of de nationale veiligheid, quod in casu. Verzoeker gaat inhoudelijk niet in op de in dit verband gedane vaststellingen. Artikel 74/11, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet of de formele motiveringsplicht waarvan verzoeker gewag maakt in zijn betoog vereisen niet dat de verwerende partij daarenboven nog dient te verduidelijken waarom zij in zulk geval gebruik maakt van de mogelijkheid om een inreisverbod van meer dan vijf jaar op te leggen. Een schending van artikel 74/11, §1, laatste lid van de Vreemdelingenwet of de formele motiveringsplicht blijkt dan ook niet.

3.15. Verzoeker benadrukt verder dat de verwerende partij rekening dient te houden met de specifieke omstandigheden van zijn geval. Verzoeker laat echter na te duiden welke andere omstandigheden zijn geval kenmerken, waarmee de verwerende partij geen rekening heeft gehouden bij het opleggen van het bestreden inreisverbod. Het is niet omdat de motivering inzake de omstandigheden die zijn zaak kenmerken verzoeker niet aanstaan, dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de betrokken omstandigheden. Een schending van de zorgvuldigheidsplicht blijkt dan ook niet.

3.16. Laatste punt van kritiek van verzoeker is dat het bestreden inreisverbod strijdig is met artikel 8 van het EVRM en geen belangenafweging bevat in dit verband.

3.17. In de bestreden beslissing kan worden gelezen:

“De betrokkene werd gehoord op 24/09/2019. De betrokkene heeft verklaard sinds 18/09/2019 in België te verblijven. De betrokkene heeft verklaard een partner en 3 kinderen in België te hebben. 2 minderjarige kinderen en zoon die in België studeert. Zijn partner en minderjarige kinderen hebben de Litouwse nationaliteit.

Het begrip “familie- of gezinsleven” in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op het artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM. De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot een beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij dit heeft gedaan

Hier kan nog aan toegevoegd worden dat de voorgehouden gezinsbanden met zijn kinderen niet verbroken worden door zijn verwijdering van het grondgebied. Moderne communicatiemiddelen kunnen betrokkene namelijk in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn kinderen en het gezins- en privéleven met hen verder te onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100)."

3.18. Uit de geciteerde passages van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij in eerste instantie stelt dat om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM, verzoeker dient te vallen onder het toepassingsgebied van deze bepaling. Hierna stelt de verwerende partij dat verzoeker niet heeft aannemelijk gemaakt dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Verzoeker brengt hiertegen niets is en hij toont niet aan dat er sprake is van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Aangezien er geen enkele aanwijzing is dat verzoeker van 12 juni 2015 tot 22 september 2019 in België heeft verbleven, kan trouwens niet worden ingezien hoe hij alhier een beschermenswaardig gezinsleven kan hebben opgebouwd waarmee de bestreden beslissing die op 3 oktober 2019 werd getroffen, rekening diende te houden. Verzoeker kan dan ook niet de verwachting koesteren nog een verdere belangenafweging in het licht van artikel voormeld verdragsartikel terug te vinden in de bestreden beslissing.

3.19. De bestreden beslissing stelt voorts: *"Hier kan nog aan toegevoegd worden dat de voorgehouden gezinsbanden met zijn kinderen niet verbroken worden door zijn verwijdering van het grondgebied. Moderne communicatiemiddelen kunnen betrokkene namelijk in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn kinderen en het gezins- en privéleven met hen verder te onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100)."* Dit betreft een overtollig motief zodat kritiek hierop geen aanleiding kan geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Verzoeker doet ook niet meer dan op te werpen dat dit geen gedegen motivering alsook een standaardmotivering is, doch dit is niet meer dan een overtuiging die evenmin aanleiding kan geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

De middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig mei tweeduizend twintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA